

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 024732 23 Кж 19
Бања Лука, 14.09.2023. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као председника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М.В., С.В., П.Д. и Р.Х. због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1, оптужених М.В., П.Д. и Р.Х. због кривичног дјела омогућавања уживања опојних дрога из члана 208 став 1 и оптужене С.В. због кривичног дјела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 306 став 2 у вези са ставом 1 Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и бранилаца оптужених изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањој Луци 11 0 К 024732 22 К 2 од 05.12.2022. године, у сједници вијећа одржаној дана 14.09.2023. године у присуству републичког јавног тужиоца Б.М., оптужених и њихових бранилаца, адвоката М.П., Д.Р., Р.Љ.Ђ. и М.К., донио је

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе бранилаца оптужених М. В., С. В., П.Д. и Р.Х., а дјелимично уважава жалба окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и у ослобађајућем дијелу укида пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 024732 22 К 2 од 05.12.2022. године и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 024732 22 К 2 од 05.12.2022. године оглашени су кривим оптужени: М.В. због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од пет година и кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208 став 1 КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година и шест мјесеци; С.В., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1

КЗРС, за које је осуђена на казну затвора у трајању од три године; П.Д. и Р. Х. због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 1 КЗРС, за које су им утврђене казне затвора у трајању од по једне године и због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208 став 1 КЗРС, за које је П.Д. утврђена казна затвора у трајању једне године, па је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам мјесеци, а Р.Х. утврђена казна затвора у трајању од шест мјесеци, па је осуђен на јединствену казну у трајању од једне године и четири мјесеца, у које им је урачунато вријеме проведено у притвору, од оптужених су одузети предмети и средства извршења кривичног дјела, а ослобођени су трошкова кривичног поступка који су пали на терет буџетских средстава.

Насупрот томе оптужена С.В. ослобођена је од оптужбе да је починила кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 306 став 2 у вези са ставом 1 КЗ РС, трошкови кривичног поступка пали су на терет буџетских средстава, а оштећена је са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Бањој Луци и браниоци оптужених.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичним санкцијама и одлуке о трошковима кривичног поступка са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или преиначи тако што ће суд: оптужене П.Д. и Р.Х. огласити кривим за кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗ РС и за то кривично дјело утврдити законом прописане казне затвора, а за кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208 став 1 КЗ РС, утврдити казне затвора у дужем трајању и изрећи јединствене казне затвора у дужем трајању; оптужену С.В. огласити кривом и за кривично дјело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 306 став 2 у вези са ставом 1 КЗ РС и за то кривично дјело утврдити казну прописану законом, а затим за кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗ РС и за оба дјела изрећи јединствену казну затвора; оптуженом М.В. за кривична дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗ РС и омогућавање уживања опојних дрога из члана 208 став 1 КЗ РС, утврдити појединачне казне затвора у дужем трајању и изрећи му јединствену казну затвора у дужем трајању или ако другостепени суд закључи да је правилна одлука првостепеног суда да су оптужени П.Д. и Р.Х., свако појединачно учинили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 1 КЗ РС, да преиначи одлуке о казнама и за ово кривично дјело и за кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208 став 1 КЗ РС, утврди појединачне казне затвора у дужем трајању, а да им након тога изрекне и јединствену казну затвора у дужем трајању, а све оптужене обавезати на плаћање трошкова кривичног поступка.

Бранилац оптуженог М.В., адвокат М.П. из Б., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или укине и врати на поновно суђење.

Бранилац оптужене С.В., адвокат Д. Р. из Г. пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Бранилац оптужене П.Д., адвокат И.А. Г. из Г., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и одлуке о кривичноправној санкцији и трошковима кривичног поступка, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одржи претрес пред другостепеним судом.

Бранилац оптуженог Р.Х., адвокат М.К. из Г., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или преиначи у односу на кривичноправну санкцију и изрекне повољнија санкција.

У одговору на жалбу тужиоца браниоци оптужених М.В. и П.Д., предložили су да се жалба одбије као неоснована.

На сједници другостепеног вијећа републички јавни тужилац и браниоци оптужених изложили су жалбе и одговоре на жалбу тужиоца, а оптужени су подржали жалбе и одговоре својих бранилаца.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, сходно одредби члана 320 Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС), овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

С обзиром да све жалбе побијају осуђујући дио пресуде то ће бити у континуитету прво размотрени жалбени приговори који се упућују том дијелу пресуде. С обзиром да се дјелимично преклапају то ће се цијенити скупно, а само по потреби одвојено.

Битне повреде одредаба кривичног поступка на које жалбе указују нису почињене у осуђујућем дијелу побијане пресуде.

Жалбени приговори који се пресуди упућују у свим жалбама због неразумљивости изреке, њене супротности образложењу, одсуству разлога о одлучним чињеницама и међусобној супротстављености датих разлога, су неосновани. Радње оптужених су у изреци пресуде јасно описане и одређене како појединачно тако и у међусобној повезаности, као реална дјелатност и са психичким односом према њима. Овакав опис садржи све елементе бића кривичних дјела за које су оптужени оглашени кривим. Дати разлози за

утврђено чињенично стање у изреци су сасвим јасни, потпуни, одређени и међусобно усклађени као једна разумљива цјелина.

Супротно жалбеним приговорима браниоца оптуженог М.В. првостепени суд је поступио по упутствима овог суда датим у рјешењу о укидању раније првостепене пресуде и отклонио битне повреде одредаба кривичног поступка на које му је указано. Обим образложења и нужност садржајнијег излагања доказа, суд је образложио потребом да се задржи њихова битна садржина којом ће се јасно одредити према различитом казивању свједока у истрази и на главном претресу, као и због оцијене њихових тврдњи о евентуалној примјени пријетње и принуде приликом њиховог саслушања. У том образлагању довољно је јасно и повезано дао ову оцјену тако да се не може прихватити тврдња ове такође опширне жалбе о одсуству разлога и њиховој супротстављености у датом образложењу.

Чињеница је да суд у почетном дијелу образложења, када говори о оптужном акту, пропушта да наведе оба кривична дјела за која је оптужене М. В. и С.В. огласио кривим, као што то ова жалба правилно примјећује. Али то не чини изреку пресуде супротно датим разлозима и одредбама закона којима се одређује обавезна везаност пресуде за оптужбу, тако да то не представља битну повреду одредаба кривичног поступка, као што то жалба сматра. Наиме, у уводу пресуде је наведено да суд одлучује по оптужници којом се оптуженим стављају на терет оба кривична дјела за која их је у изреци пресуде и огласио кривим, а то је и образложено у дијелу који се односи на оцјену доказа из којих суд изводи правну оцјену дјела, гдје се наводи да јесу за та дјела оптужени. Самим тим јасно је по којој оптужби и за која кривична дјела је вођен кривични поступак и донесена пресуда којом су оптужени оглашени кривим.

Одредбом члана 10 ЗКП РС уопште се не прописује обавезно издвајање незаконитих доказа из списка, па самим тим ни начин на који се то чини. Сходно схватању Уставног суда БиХ о њиховом обавезном издвајању из списка, овај суд сматра да издвајање незаконитих доказа и затварање у посебан омот у спису, на коме је забиљежено да се неће користити као докази, како је поступио првостепени суд, задовољава циљ обавезе њиховог издвајања који се састоји у томе да се они учине недоступним за увид судећем вијећу. Поступивши на наведени начин првостепени суд није повриједио цитирану законску норму.

Суд је био овлашћен да, сходно одредби члана 276 став 2 тачка д) и члана 284 став 1 ЗКП РС, сам и без приједлога тужиоца нареди вјештачење рукописа свједока К.С. и тиме отклони сумњу у његову аутентичност. При томе је био слободан у избору вјештака, а околност да је вјештак Ђ.О. претходно вјештачио по наредби тужиоца у истој ствари није била сметња за његово одређивање да то поново обави. Овим је суд само отклонио ранију незаконитост у поступку доношења наредбе за вјештачење на главном претресу, која се односи на то да тужилац није био овлашћен да у тој фази одреди вјештачење. Што се тиче приговора да вјештак нема потребна знања за графолошко вјештачење они су неосновани, јер ни једним прописом није одређено које струке мора бити тај вјештак. Зато се ваљаност његовог налаза може процјењивати само у оквиру приговора чињеничној основи пресуде.

Као и у претходном случају околност да је вјештак др С.В.С. претходно вјештачила по наредби тужиоца у истој ствари није била сметња за њено одређивање да то поново обави. Овим суд није повриједио право оптужене на одбрану, као што то жалба браниоца оптужене П.Д. сматра.

Суд се детаљно и систематски бавио и дао јасне и одређене одговоре о супротстављеним доказима, а посебно о исказима у којима свјedoци говоре различито од казивања у истрази. Погрешно жалба сматра да суд заснива пресуду на исказима из истраге, јер се њиховим коришћењем у директном или унакрсном испитивању долази до потпуног, тачног и истинитог исказа на главном претресу, чији они саставни дио постају.

Суд је правилно поступио када је провјеру дјелимичног признања оптуженог Р.Х. извршио на основу до тада изведених доказа, без даљег извођења доказа. Тиме је поступио у складу са одредбом члана 280 ЗКП РС, па се не ради о „двојном“ поступку који се одражава на штету оптуженог М. В., као што то жалба његовог браниоца погрешно сматра, као што гријеши када сматра да их није могуће одвојено посматрати од осталих доказа који се односе и на оптуженог М.В.

Суд је оцијенио доказе које је одбрана извела, наводећи сваки од њих појединачно, па је инсистирање на њиховом посебном групном навођењу и набрајању, што је методолошки правилно, у овом случају беспредметно, јер је без утицаја на потпуност датих разлога и права одбране. Суд цијени и образлаже оне доказе којим утврђује одлучне чињенице и није дужан да се изјашњава о сваком доказу који је изведен али је дужан да се изјасни и наведе разлоге о одбијању доказних приједлога, а што је у свом образложењу јасно и навео.

Суд није занемарио, већ је у детаљној и озбиљној оцјени подвргао све доказе који се односе на тврдње одбране оптуженог М.В. да су докази прибављени саслушањем свјedoка у истрази резултат принуде и злоупотребе од стране службених лица. Овом анализом дошао је до поузданих закључака да су докази прибављени без принуде и обмане и да су као такви потпуно законити. На њима је засновао утврђивање одлучних чињеница, а не на исказима које су без основа и неувјерљиво измијењене дали на главном претресу. Стога жалбени приговори и јесу у суштини приговори чињеничној садржини ових исказа којима се жели ревидирати утврђено чињенично стање. О томе је првостепени суд дао јасне и разумљиве, а и за овај суд прихватљиве разлоге на које се жалилац упућује.

Жалба браниоца овог оптуженог приговара да у записник о саслушању свјedoка нису унесена питања, не наводећи о којим се свјedoцима ради и која питања нису унесена. О садржини записника и уношењу питања овај суд је више пута говорио у својим одлукама. Саслушање свјedoка се обавља тако што се позове да изнесе све што му је о предмету познато, а у смислу прописа члана 63 став 2 ЗКП РС у записник о саслушању свјedoка се уносе питања само ако је то потребно. А потребно је, по правилу, увјек кад се постављање неког питања одбија, будући да се управо и једино баш уношењем забрањеног питања у записник свим учесницима у поступку и вишем суду на тај начин омогућава

контрола правилности одбијања постављеног питања. Такође могу се уносити, ако је то потребно, ради разјашњења датог исказа, утврђивања правог смисла одговора и слично. Овдје се очигледно не ради о тој ситуацији, већ само о погрешном поимању ове одредбе од стране жалиоца, па је тај приговор неоснован.

Суд није био у сумњи да ли се ради о недозвољеној биљној материји да би примијенио начело у сумњи у корист оптуженог М.В. Вјештачењем је утврђено да се ради о биљној материји која садржи супстанцу која представља опојну дрогу, а која се налази на листи психотропних супстанци. Узгој и промет ове биљке је забрањен, па сама концентрација у конкретном примјерку материје није од значаја за њено сврставање у опојну дрогу.

Вјештачење мобилних телефона је прибављено и изведено по законом прописаном поступку, а одбрани је дата могућност да на главном претресу у свему супротстави своје доказе којим га у чињеничном смислу побија.

Жалба непотребно и безуспјешно полемише о кућном броју оптуженог М.В. на коме је извршен претрес, а који се разликује од броја који је наводи у наредби за претрес. Сви материјални и вербални докази потврђују да је стварно и извршен претрес куће оптуженог, што уосталом и за жалбу није спорно. Околност да је то кућни број 70, а не 71 као што је наведено у наредби, без утицаја је на законитост претресања јер је стварно и извршен претрес куће оптуженог, који је личним подацима и мјестом пребивалишта одређен у тој наредби. Супротно закључивање о незаконитости претреса, због грешке у писању броја у наредби за претрес, водило би непотребном формализму и одступању од суштине примјене законске норме.

Супротно жалбеним приговорима посебне истражне радње су одређене, спроведене и пописане на законом прописни начин. О томе је суд дао ваљане разлоге које прихвата и овај суд и на њих упућује жалиоца.

О враћању одузетих предмета суд не одлучује пресудом, већ посебним рјешењем, као што то жалба погрешно сматра и износи као приговор.

Жалба браниоца оптужене С.В. из критике чињеничног стања неосновано изводи закључак да пресуда нема адекватно образложење о одлучним чињеницама. Жалба не говори о којим то одлучним чињеницама пресуда није дала разлоге, већ се бави чињеничном основом пресуде. То што жалба није задовољна утврђеним чињеницама и види их у другом свјетлу него пресуда, не може се сврстати у битну повреду одредаба кривичног поступка због одсуства разлога о одлучним чињеницама.

Опис радњи оптуженог Р.Х. јасно говори да је дио набављене дроге продавао, а дио давао на уживање другим лицима. Зато жалба његовог браниоца неосновано тврди да је нејасно како је он исту дрогу продавао и давао на уживање и да је због тога изрека пресуде неразумљива.

С обзиром на изложено нису основани жалбени приговори да је првостепени суд починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1 тачка г), з), к) и став 2) ЗКП РС.

Све жалбе, осим жалбе оптужене П.Д., упућују и безуспјешну критику правилности, а жалба браниоца М.В. и потпуности, чињеничне основе побијане пресуде, са тврдњом да није заснована на стању изведених доказа који, у одсуству битних повреда изнесених у жалбама, нису доведени у питање кроз утврђивање чињеница одлучних за пресуђење ове кривичне ствари. Супротно жалбама све одлучне чињенице су потпуно утврђене, а докази оцијењени како то закон прописује и дат им је онај значај који реално у склопу укупне процесне грађе имају у овој кривичној ствари. Они пружају реалну подлогу да се изведени закључци првостепеног суда о одлучним чињеницама прихвате као поуздани. Зато је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и супротни жалбени приговори су неосновани.

Ови приговори немају реално упориште у изведеним и оцијењеним доказима на којима је побијана пресуда заснована. Суштина жалбених приговора бранилаца заснива се на критици односа суда према исказима свједока са тежњом да се докаже како је приликом њиховог саслушања у истрази примјењена сила, а што слиједом тога води ослобађању од оптужбе или, евентуално, блажој правној квалификацији радњи оптужених као кривичног дјела без учешћа више лица. За овакве тврдње чињенице које је суд утврдио не дају довољно основа. Суд оправдано не вјерује свједоцима који мијењају исказе да су у истрази били подвргнути притисцима и изнуђивању и да ти искази нису тачни, већ да је тачно оно што су рекли на главном претресу. Суд је саслушањем овлашћених лица, чијим се исказима не може упутити замјерка ни у једном сегменту од кога зависи њихова увјерљивост, непобитно утврдио правилност поступка саслушања свједока, без било какве обмане и принуде. Зато у овом поступку нема мјеста за прихватање супротних жалбених приговора, а другачије стање је могуће утврдити само у случају евентуалне кривичне осуде службених лица за одговарајуће кривично дјело против службене дужности у поступку који би се против њих водио. Зато је једино увјерљиво и логично казивање свједока које суд основано прихвата оно које су дали у истрази. Ти искази, које суд детаљно излаже, правилно цијени, доводи у међусобну везу и образлаже са јасним аргументима, када се доведу у везу са осталим доказима, посебно исказима оних свједока који су досљедни у давању исказа у истрази и на главном претресу, дају чврсту основу за извођење закључака о утврђеним чињеницама из изреке пресуде. Ови искази су правилно доведени у везу са записником о претресу просторија оптуженог М.В., доказима прибављеним посебним истражним радњама, телефонском комуникацијом, увиђајем и ДНК налазом о пронађеној одбаченој дроги у дворишту ПУ Градишка, налазима вјештака, као и осталим материјалним доказима које суд излаже и образлаже, а затим су заједно правилно оцијењени и из њих изведени закључци које је суд образложио. Алиби оптуженог Р.Х., да у вријеме извршења кривичног дјела није био у Републици Српској, суд је правилно оцијенио као неприхватљив, дајући о томе логичне и на чињеницама које га поткрепљују, засноване разлоге. Разлоге о свему наведеном у чињеничном сегменту побијане пресуде које је дао првостепени суд прихвата у потпуности и овај суд, па на њих упућује и жалиоце.

Степен урачунљивости оптужене П.Д. суд је утврдио правилном оцјеном да је налаз и мишљење вјештака др С.В.С. поузданији и увјерљивији од налаза и мишљења вјештака др С.С. Садржина налаза и подлога на којој се заснивају, доведени у везу са радњама оптужене, дају основа за овакав став и опредјељење суда.

Жалбени приговори тужиоца да суд није правилно утврдио одлучне чињенице које се односе на дјелатност оптужених П.Д. и Р.Х., када је оцијенио да дјело није извршено од више лица су неосновани. Наиме суд је правилно њихове радње довео у временску везу са куповином дроге од оптуженог М. В. и накнадном продајом дијела те дроге другим лицима. Према чињеничном стању у вријеме куповине нису постојала друга лица којима су они требали продавати дрогу, већ су је куповали за своје потребе. Продаја набављене дроге је услиједила тек спорадично, ексцесно, у каснијем времену, тако да у вријеме трговине са В. дрога није набављана за друга лица, тако да у њој није учествовало више лица. То је правилна оцјена доказа који су изведени и који су слиједом тога довели и до правне оцјене радњи оптужених коју је суд дао у побијаној пресуди.

С обзиром да није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио, првостепени суд је правилном оцјеном нашао да су оптужени починили кривична дјела и то: М.В. неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 и омогућавање уживања опојних дрога из члана 208 став 1; С. В., неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и ; П.Д. и Р.Х. неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 1 и омогућавање уживања опојних дрога из члана 208 став 1 КЗ РС, за које их је огласио кривим.

Оглашавајући их кривим суд није починио повреду кривичног закона када радње оптужених П.Д. и Р.Х. није правно оцијенио као кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗ РС. Ово кривично дјело, према правилно утврђеном чињеничном стању, није извршено од стране више лице, па се не може ни квалификовати као што то жалба тужиоца о повреди кривичног закона неосновано тврди.

Оглашавајући оптужене кривим првостепени суд је све околности од којих зависи врста и висина казне потпуно и правилно утврдио и дао прави значај олакшавајућим и отежавајућим околностима у односу на кривична дјела и сваког учиниоца посебно. Оне су се одразиле у појединачно утврђеним и јединствено изреченим казнама управо колико је њихова права вриједност и значај у корелацији са дјелом и учиниоцем. И по налажењу и овог суда управо тим казнама постићи ће се законом прописана сврха кажњавања у сегменту генералне и специјалне превенције, тако да залагање жалбе тужиоца за строжим, а бранилаца оптужених за блажим кажњавањем, нема реално упориште у чињеницама које се односе на овај дио кривичне ствари.

Одлука о трошковима кривичног поступка је правилна, детаљно образложена и у складу са процесним положајем и могућностима оптужених, па се супротни жалбени приговори не могу прихватити као ваљани.

У односу на ослобађајући дио пресуде за оптужену С.В., суд у разлозима своје пресуде пада у контрадикцију у одговару на питање по ком основу доноси ову пресуду. Позивајући се на одредбу члана 298 тачка б) ЗКП РС суд оптужену ослобађа да је починила кривично дјело које јој се ставља на терет зато што сматра да постоје околности које искључују њену кривицу. Свој закључак заснива на чињеницама да она није према полицијском службенику примјенила ни силу нити било какву другу принуду. Овдје суд пада у контрадикцију јер образлаже непостојање елемената кривичног дјела из тачке а) цитираног члана закона, а што су два потпуно супротна основа по којима се може донијети пресуда којом се оптужена ослобађа од оптужбе. Тиме суд дате разлоге супротставља и образложење чини нејасним, а тиме чини и битну повреду из члана 311 став 1 тачка к) ЗКП РС, као што то жалба тужиоца основано указује.

С обзиром на наведено примјеном члана 327 и 329 став 1 тачка а) и став 3 ЗКП РС ваљало је жалбе бранилаца оптужених одбити као неосноване и пресуду у осуђујућем дијелу потврдити, а дјелимично уважити жалбу окружног јавног тужиоца и првостепену пресуду у ослобађајућем дијелу укинути и предмет вратити истом суду на поновно суђење.

У поновном поступку тај суд ће отклонити пропусте и недостатке на које му је указано овим рјешењем, цијенећи и остале жалбене наводе тужиоца који за сада нису цијењени, па ће тек тада моћи донијети правилну и закониту одлуку.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић